

Tombant per la Garrotxa

Carles Batlle, dramaturg amb un passat amb trajectòria i projecció, fa de Kàrvadan. La llegenda de l'impostor l'obertura d'una trilogia que té com a escenari els paisatges d'una Garrotxa que viu en primera persona des de fa una desena d'anys.

El projecte és ambiciós –ni que sigui per la llargada que assolirà un cop estigui enllestit i publicat– i encaixa en el fenomen general que va desfermar, al seu moment, la resurrecció cinematogràfica de l'obra magna de J.R.R. Tolkien, El senyor dels anells, i que inclou productes destinats al gran consum com ara la saga Joc de trons.

El recurs al potencial dels temps foscos –una època indeterminada tenyida de medievalisme– és del tot lícit i ha produït obres de qualitat, com ara la injustament soterrada Olvidado Rey Gudú, de la barcelonina Ana María Matute. Malgrat l'aparent comoditat de sotmetre-s'hi i fruit-ne còmodament els avantatges, l'autor de Kàrvadan. La llegenda de l'impostor opta per embolicar la troca –en el sentit lúdic i positiu de l'expressió– i afegeix a la seva proposta literària el potencial dels viatges en el temps, que, en la primera part de la trilogia, situa el jove indignat Pol Bàrsac –protagonista de la novel·la– i el seu company de peripècies antisistema Jan en el regne de Carr-Mor.

El viatger del temps, un cop a lloc, no es veu immediatament immers en una trama de la qual desconeix els detalls però en la qual està cridat a tenir un paper destacat. Fruit d'això hi ha les coneixences que fa en el, per ell mateix, nou món, i les peripècies en què es veu obligat a prendre part. Aquest component de la novel·la, el de les peripècies, no és important només com a fonament de la trama: té pes, també, perquè obeeix a una de les voluntats que l'autor vol fer constar en aquest projecte: fer dels paisatges de l'Alta Garrotxa un element amb protagonisme. L'objectiu l'aconsegueix de manera parcial perquè el propòsit trontolla a causa dels mateixos mals que provoquen uns certs grinyols en el conjunt de la novel·la.

La construcció d'un món fantàstic i una història que hi tingui lloc han d'obeir a una lògica narrativa que no només ha de seduir qui la llegeix, també l'ha d'acompanyar en la descoberta de tot allò que se li està posant a les mans i davant dels ulls.

Si no es compta amb la complicitat del receptor, la potència del missatge juga en contra de l'emissor, a qui es pot retreure que ignori que qui llança pedres al cel corre el risc que li caiguin al cap.

El plantejament general de Kàrvadan. La llegenda de l'impostor és correcta, i esperem que la segona i la tercera part de la trilogia duguin a bon port les naus que acaben de salpar. Perquè això passi, cal que els nous textos evitin les circumvolucions estèrils i els episodis que pequen d'onanisme literari –els requeriments d'una novel·la no són els del teatre–, i que cada intervenció dels protagonistes –el text de Batlle es crea a partir d'una concatenació de dos monòlegs– sigui una aportació real al progrés de la història. No és una missió impossible: ni tan sols a Carr-Mor.

Publicat a:

-Suplement Cultura 15-03-2013 Pàgina 12

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/627236-tombant-per-la-garrotxa.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui